

Chương 12

Hôm ấy, Quang đứng chờ ở ngoài vào tiết cuối, tay cầm cuốn *Anna Karenina*. Chuông reo, Dũng Khói đứng lên, quay lại nháy mắt với tôi rồi đi nhanh cho kịp Hạnh.

“Ôi, cuốn này hay quá.” Quang bước tới khi Hạnh vừa ra khỏi lớp. “Cảm ơn em!”

“Bọn tớ về cùng Hạnh nhé?” Dũng Khói nói. Hạnh còn chưa biết trả lời ai trước thì tôi nói luôn:

“Hôm nay chúng tớ thích lang thang một chút!”

“Ừ, mình về cùng nhau!” Rồi quay sang Quang, Hạnh nói: “Anh thích cuốn này à?”

“Rất thích. Lev Tolstoy thật giỏi khi vẽ lên cả một xã hội với những số phận đầy kịch tính...”

Kẻ tình địch bẻm mép, được lời như cời tấm lòng, liến thoắng về cuốn sách. Dũng Khói liếc sang tôi, nhếch mép cười với cái kiểu cho thấy cu cậu muốn dùng tới giải pháp nắm đấm lắm rồi.

Tôi và Dũng Khói đi xe đạp quốc doanh cũ dùng từ hồi cấp ba. Quang đi xe đạp Diamond bóng loáng. Hạnh có chiếc mini Nhật màu trắng rất đẹp, phải công nhận Quang và Hạnh đi với nhau rất xứng đôi. Trông mặt thằng bạn của tôi lúc ấy thật buồn, tự dung thấy thương nó ghê. Biết là mỗi người một hoàn cảnh, không ai giống ai, nhưng vượt qua mặc cảm giàu nghèo không dễ đối với những gã trai mới lớn. Tôi muốn Dũng Khói bỏ quách vụ này, sống cho thanh thản. Yêu đương mà gồng mình như thế mệt lắm. Nó như ôm tương tư, gày và già đi tới chục tuổi.

Hai kẻ tình địch đạp xe bên Hạnh, tôi đi sau.

Thằng kia ba hoa mãi về cuốn sách. Tôi chưa đọc cuốn ấy nhưng quả thật mồm mép nó lợi hại, cứ thao thao mãi về chủ đề tác phẩm, rồi về sự ám chỉ của Tolstoy khi dùng tàu hỏa, cái chết của Anna... Tóm lại toàn những thứ tôi chẳng hiểu gì.

“Dũng đọc rồi mà không thấy nói gì nhi!” Hạnh quay sang hỏi, có lẽ cũng cảm thấy sự căng thẳng của nó.

“À, mình đang mãi nghe!”

“Thế à?” Quang hỏi. “Em cũng đọc rồi à?”

Tôi ngạc nhiên, hôm trước Quang đâu có xung hô với tôi như thế, có thể là do nó đang quen nói với Hạnh.

“Xin lỗi nhé!” Dũng Khói đáp. “Tôi không có văn hóa gọi người hơn một hay vài tuổi là anh. Chẳng họ hàng gì!”

“À... ừ... Không sao, thế cậu thấy cuốn ấy thế nào?”

“Tôi dốt văn học, không hiểu nhiều như cậu nhưng nếu tôi là ông chồng Karenin thì tôi đã bắn nát đầu Vronsky rồi.”

“Ái chà, anh chàng hiểu chiến!” Quang cười to.

“Thế nào là hiểu chiến?” Dũng Khói hát hàm, gây sự. “Một người chồng bảo vệ hạnh phúc gia đình là hiểu chiến à?”

“À... này, mình đang nói chuyện văn học đấy nhé!” “Nói chuyện văn học nhưng cậu lại chỉ trích tôi!”

“Chẳng phải là cậu vừa đặt mình vào vị trí Karenin đấy thôi?”

“Cảm nhận sẽ tốt hơn khi đặt mình vào nhân vật. Hạnh thấy sao?”

“Tớ đồng ý,” Hạnh mỉm cười. “Nhưng nếu Dũng là Karenin thì Anna sẽ không bị Vronsky quyến rũ đâu.”

“Ha ha. Thế sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra.” Quang cười to.

“Hạnh nói đúng đấy,” Dũng Khói hào hứng. “Tớ mà có Anna thì tớ sẽ yêu nàng mãi mãi, kẻ nào lãng vãng chỉ toi đời. Tất nhiên là tớ sẽ đấu kiếm và bắn súng rất giỏi.”

“Đề dọa trước hả?” Hạnh bật cười thành tiếng.

“Đúng rồi! Phải rung cây dọa khí chứ?”

“Su tử thì sao chứ?” Quang quay sang, giọng khiêu khích.

“À, bản thân là chúa sơn lâm nên dạng su tử vớ vẩn sẽ bị xé xác!”

“Thế nhờ kẻ nhận xằng là chúa sơn lâm lại bị xé xác trước thì sao?” Quang nói, bộ mặt điển trai đã mất vẻ tung tung vốn có.

“Đâu có sao nếu chết vì tình yêu! Hơn nữa, thật giả lẫn lộn, phải vào cuộc mới biết đâu là su tử thật.”

“Ha ha! Hay lắm, đúng đấy, phải tranh đấu mới biết được!” Quang gật gù. “Kẻ tự nhận là chúa sơn lâm biết đâu lại là khi!”

“Ừ, sẽ sớm biết thôi!” Dũng Khói nói to.

Lâu lắm rồi, cảm giác hồi hộp trước mỗi vụ choảng nhau của Dũng Khói lại quay về với tôi.

“Nhà Hạnh đây rồi, chào mọi người nhé!” Hạnh nói, giọng mát vui.

Hạnh vừa dắt xe lên hè, Dũng Khói quay sang nói nhỏ “Này con khi, đừng giả vờ là sư tử, bị xé xác thì khổ ra!”

“Ha ha ha. Tập tọe làm chúa sơn lâm thật đấy hả? Thế thì phải xem ai là ai thôi!”

“Năm giờ rưỡi chiều nay ở bãi giữa sông Hồng được không?”

“Được quá đi chứ.” Quang cười tươi đáp. Trên đường về Dũng Khói phàn chán lắm.

“Tao sẽ nghiền nát thằng ranh ấy!” Nó nói, mặt đỏ bừng. Tôi im lặng, thấy thế nào ấy. Có lẽ chúng tôi không còn thích hợp với trò đánh nhau, nhưng quả thực cũng không biết cách nào hay hơn.

Chiều hôm ấy bọn tôi ra chỗ hẹn. Đây là một mảng thiên nhiên đẹp giản dị ngay sát thành phố. Sinh viên hay ra đây hát hò, đá bóng, liên hoan. Gọi là liên hoan cho oai chứ chỉ có mấy cái bánh cái kẹo. Sau những trận bóng đá, bọn tôi thích nằm giữa bãi cỏ cao ngút đầu người. Khi tất cả im lặng, sẽ nghe thấy gió vi vu len lỏi giữa những ngọn cỏ và tiếng nước chảy của sông Hồng.

Quang đi cùng với một anh chàng mặt mũi uy nghi tên Thành. Nó lịch sự bắt tay chào, cái kiểu giao tiếp bọn tôi không quen lắm.

Tôi và Thành ngồi trên cát chờ hai thằng khởi động. Karate là môn võ có thi đấu đối kháng nghiêm túc. Một thằng tập tới đai đen như Quang chắc hẳn đã va chạm nhiều. Đây là lần đầu Dũng Khói gặp một đối thủ được học bài bản như thế.

Nắng chiều vàng óng tôn thêm nét rắn rỏi của Dũng Khói. Mái tóc lòa xòa thường ngày buộc gọn sau gáy, lộ vàng trán vuông vức. Nó mặc quần bộ đội rộng thùng thình, cởi trần, người dầy dầy, các thớ cơ săn chắc, chạy cuồn cuộn dưới da.

Quang mặc võ phục karate trắng tinh, thắt đai đen, đi choảng nhau mà trông hào hoa như đi tán gái. Nó chạy dọc bờ sông, xoạc cẳng thẳng tắp trên cát, cắt

chân đá. Tiếng ống quần phật nghe rất thích. Đòn sắc, gọn. Rõ ràng đây là một thằng luyện tập nghiêm chỉnh. Tôi thấy lo lo.

“Được chưa nhỉ?” Dững Khói nhưn mày hỏi, cặp mắt xéch nheo vì nắng, trông càng ngạo nghệ.

“Rồi!” Quang gạt đầu.

“Cần thông nhất điều này.” Thành đứng lên nói, điềm tĩnh, rõ ràng. “Có tôi và Tuấn làm chứng. Đây là cuộc đấu tự nguyện, hậu quả thế nào, các bên tự chịu!”

“Được!” Dững Khói gạt đầu: “Người thua phải bỏ ý định theo đuổi Hạnh!”

“Nhất trí!” Quang mỉm cười, đáp.

Hai thằng thủ thế, di chuyển, mắt canh chừng. Đang chân trước chân sau, Quang lướt tới, đòn gót tầm trung thẳng căng.

“Phật!” Dững Khói lùi ra khỏi tầm đòn. “Phật!” Lại hự.

“Phật!” Vẫn đòn đó nhưng chân sau của Quang chuyển một bộ rất dài, vượt quá chân trước tới một mét.

“Hự” Đang quen với cự ly hai đòn trước, Dững Khói bị bất ngờ, lùi không đủ cự ly nên dính đòn vào sườn bật ra mấy mét. Nó nghiêng răng, mặt đỏ lựng vì đau. Quang thu tấn, buông tay, chờ.

Dững Khói vừa thủ thế thì đối phương lại lướt tới, co chân y như đòn phật ngang vừa xong. Dững Khói gạt xuống nhưng đây là một đòn lừa, Quang lật hông, biến thành đòn vòng cầu lên mặt.

“Bốp!” Cả mu bàn chân đặt trọn vào hàm khiến Dững Khói chao đảo. Chưa hết! Quang đặt chân vừa đá xuống làm trụ, chân sau quay chéo từ dưới lên trên thành một hình rẽ quạt, gót nhằm thẳng vào mặt đối phương. Tôi chắc hẳn Dững Khói sẽ dính nốt đòn này khi đang choáng nhưng không! Nó kịp thụp tránh, đòn đá của Quang vút qua đầu. Tay Dững Khói chống đất để lấy thăng bằng, chân phải làm trụ, chân trái duỗi thẳng quay tít một vòng tròn trên cát.

“Huych!” Mất trụ khi chân đá còn trên không, Quang ngã phệt, giáng cả người xuống.

“Quá đẹp!” Thành thốt lên.

Quý mấy giây cho hết choáng, Dững Khói vào nhưng bật ra vì đòn đập vào hông. Nó vào lại, chủ động co chân chặn chân đối phương, tung một đòn đâm

phải nhưng bị gạt ra. Dũng Khói xoay ngược chiều kim đồng hồ, nắm đấm trái văng theo người, chân trái bước lên một bộ khá dài. Quang lùi tránh nhưng không kịp.

“Rắc!” Một đòn tay chát chứa sức quay của cả người giáng trúng hàm khiến Quang ngã văng người. Nó nhôm dậy, phì máu xuống cát, lúc lắc đầu như để dứt khỏi cơn choáng. Mấy giọt máu vương trên bộ võ phục trắng tinh. Dũng Khói đứng chờ. Cặp mắt xé ánh lên đặc thẳng.

Một lát, Quang đứng dậy, dáng chao chao, chắc vẫn còn choáng. Nó lại thủ thế, co chân lướt vào với đòn phạt ngang quen thuộc với chân trái. Dũng Khói chặn đòn ấy bằng chân, định dùng tay phản công. Quang đã tính trước, tay trái đè xuống dọn đường, rồi phóng hết tầm đấm.

“Bốp!” Dũng Khói lật ngửa mặt.

Sấn sức vặn của người, Quang kéo chân phải đang ở sau, phóng theo một đòn đuổi thẳng căng.

“Hự!”

Dũng Khói gãy gập người vì đòn đá giữa bụng, máu mũi tong tong trên cát, nhoe nhoét trên miệng.

Tôi thấy rõ lợi thế của Quang. Đòn của nó ra liên hoàn, rõ nét, có tính đến phản xạ đỡ của đối thủ. Đòn chân ở tầm xa để tiếp cận, đòn tay ở gần, rồi lại đòn chân khi đối phương bật ra xa. Dũng Khói có bản năng chiến đấu tốt, nhưng với võ thuật cóp nhặt thì khó có thể địch lại với đối thủ được học bài bản. Nó sẽ ra sao nếu thua trận này, nhất là với bản tính hiếu thắng vốn có?

Dũng Khói choáng, né tránh câu giờ để lấy lại sức. Một lát, nó chủ động tấn công nhưng không ăn thua. Nó thay đổi chiến thuật, né tránh rồi phản công tức thì ngay trong thời gian thu đòn của đối phương. Có tác dụng! Đòn tay của nó đã suýt chạm được vào mặt Quang mấy lần.

Quang lướt vào với cú đá phạt ngang quen thuộc. Dũng Khói né sang trái, tay phải vòng dưới chân đá, tay trái chặn ngang ngực, tạo thành mô men xoay, quật đối phương ngã ngửa. Nó chớp thời cơ lao vào định đè lên đối thủ nhưng đòn chân đập thẳng của Quang khiến nó bật ra.

Quang bật dậy vung chân liên tiếp. Dũng Khói lùi tránh. Trong khi Dũng Khói có vẻ yếu thì đối thủ của nó vẫn lừng lừng như không.

Dũng Khói lại chủ động tấn công. Nó dứ đòn chân phân thấp rồi đấm vào mặt đối thủ. Có lẽ nó hy vọng là đòn dứt điểm nên không phòng bị. Tay trái

Quang đề đờn đả của Dững Khói, chân phải bước lên, cùi chỏ phải quạt vào hàm đối phương.

Rất may là Dững Khói kịp bật người ra tránh. Quang dùng tiếp sức vịn của người từ đờn chỏ, xoay hông, vung chân sau thành một đờn vòng cầu.

“Hự!” Đờn đá trúng ngực khiến Dững Khói lăn ra đất Quang lập tức nhảy lên, vung chân lên quá đầu để lấy đà, bàn chân quặp lại, gót chân chĩa ra như một cái búa giáng thẳng vào ngực Dững Khói.

Tôi và Thành cùng hét lên, đứng dậy. Có lẽ Thành cũng thấy đờn đó là chết người, không phải dành cho cuộc đấu này. Dững Khói lăn người tránh, nhồm dậy. Gót chân của Quang in dấu tròn xoe, sâu hoắm trên nền cát ẩm.

Thừa cơ, Quang liên tục phóng ra những đờn chân và áp sát bằng đờn tay để dứt điểm. Dững Khói loạng choạng nhưng vẫn tránh được. Sau đợt tấn công, Quang dừng lại, thở dốc. Máu trong mồm Dững Khói trào ra, chảy thành dòng xuống ngực trần. Chiếc quần bộ đội vừa khô với máu mũi, lại nhuốm đỏ bởi máu mồm. Dững Khói hừ một tiếng trong miệng, khạc ra một mảnh răng đầy máu.

Tôi chưa thấy cuộc đấu nào dai dẳng như thế. Trời đã nhập nhoạng. Tôi bảo Thành:

“Có lẽ giữ chúng nó lại thôi!”

“Ừ, không khéo có thằng chết mất!”

“Dừng lại!” Tôi hét.

“Sao?” Dững Khói hỏi.

“Chúng mày không phải kẻ thù của nhau, vì một đứa con gái mà định giết nhau à?”

“Không được! Phải đánh tới cùng!” Nó quát lên. Ý chí ngùn ngụt trong cặp mắt xéch.

“Nghe tao Dững ơi!”

“Im đi, mày còn lạ tính tao à?” Nó quát mắt. Tôi buông tay vô vọng.

“A!” Dững Khói trợn mắt hét lớn, hai tay nắm chặt. Trông nó như con thú bị thương đang phát điên vì bất lực.

Quang sững người, nhận ra đây không phải là việc so tài cao thấp, đối thủ đang theo điều luật của sói, chiến thắng hay là chết. Nó không hề chuẩn bị cho cuộc đấu kiểu này.

Sau tiếng hét, Dũng Khói lập tức lập lại đòn trước. Tôi chợt hiểu, đây chỉ là một đòn phân tâm. Quang vô tình lập lại cách hóa giải. Thay vì bật ra khi đòn tay bị gạt, Dũng Khói thụp xuống tránh đòn chỏ của Quang, chân phải bước dài ra trước, áp sát người đối thủ thành thế tấn vững chắc, bàn tay trái tì vào nắm đấm phải, hai cẳng tay thành một đường thẳng, phóng một đòn chỏ vào ức đối phương, đúng lúc Quang đang chuyển thân ra trước. Đòn đánh cộng với chuyển động của Quang thành một xung lực chết người.

“Hự!” Quang hặc lên, gập người, lặn ra cát, trợn mắt giãy dụa.

“Chết rồi!” Tôi và Thành cùng hét lên, lao vào. Đánh nhẹ vào nơi ấy đã đau chết người, huyệt hồ đây là một đòn chỏ được phát huy cả thể và lực. Ở dưới xương mỏ ác là huyệt Mặt Trời, nơi có búi thần kinh tỏa đi khắp nơi. Thành phanh vỡ phục của Quang ra. Một vết đỏ bầm trên xương mỏ ác.

“May quá!” Thành thốt lên.

Tôi cũng thở phào, chỉ thấp hơn một chút thì Quang đi đứt. Xương mỏ ác đã chịu phần lớn lực. Mặt Quang tím ngắt, vẻ đau đớn khó thở. Một lát nó mới học lên, mắt trợn trừng, hít vào một hơi dài, lặn lộn trên cát. Dũng Khói ngồi bệt, thở dốc, nhả máu ra. Một lát, Quang mới thở được bình thường.

Tất cả lặng đi hồi lâu, kẻ nằm, người ngồi. Trong tôi không còn cảm giác hân hoan như những lần Dũng Khói thắng trận thuở xưa. Hoàng hôn xuống, đỏ loang một khúc sông Hồng. Bầu trời sẫm lại với màu xanh xám, phảng phất những vệt tím. Quang gượng dậy nhưng lại phục xuống. Tôi và Thành xóc nách giúp nó đứng dậy. Thành mời cả bọn đi uống bia. Thuở ấy, mời bạn đi uống bia hơi là chơi sang nhất rồi. Không khí giữa hai bên ba gượng gạo sau hai vại bia. Đến vại thứ ba, bốn thằng đã cười ha hả. Cười xong, Quang ôm ngực nhăn nhó còn Dũng Khói thì chảy nước mắt vì đau hàm. Hai thằng hết lời khen nhau đánh võ hay.